Підводить темний час нерадісне обличчя.
Я чую біль століть на пальцях на моїх…
Колись увечері через смутне сторіччя
прокинеться в степу мойого щастя сміх.

Прокинеться в степу моєї музи мова —
схвильована, як кров, поезія моя.
Розгорнеться в бою сторінка юнакова
рядками мужності, де знову стану я.

І будучності даль, що все тривожить думи,
ввижається мені крізь дим і млу грози:
У скитському степу на переливні струми
виводить ватажок мережані вози.